2045 L. F., Donsö 8 kr; nr 2046 S. J., Huskvarna 8 kr; nr 2047 H. W., Karlsborg 3 kr; nr 2048 H. S., Smål. Gällaryd 1 kr; nr 2049 H. J. Hjulsjö 5 kr; nr 2050 H. M., Brunnby 3 kr; nr 2051 K. N., Bjästa 8 kr; nr 2052 J. Ö. Lakaträsk 8 kr; nr 2053 G. S., Vänersborg 4 kr; nr 2054 P. O. E., Åsarna 8 kr; nr 2055 Storsjö syförening gm A. C. 12 kr; gm d:o spbm 13 kr; nr 2056 G. J., Smål. Taberg 3 kr; nr 2057 S. Z. Vejbyslätt 2 kr; nr 2058 J. L., Varola 10 kr; nr 2059 R. S., Landskrona 5 kr; nr 2060 A. W., Nybro 4 kr; nr 2061 A. L., Boden 5 kr; nr 2062 A. J., Dyrön 6 kr; nr 2063 A. M., Tollarp 18 kr;

Forts.

Varmt tack till varje givare!

"Varen glada i hoppet, tåliga i bedrövelsen, uthålliga i bönen."

Rom. 12: 12.

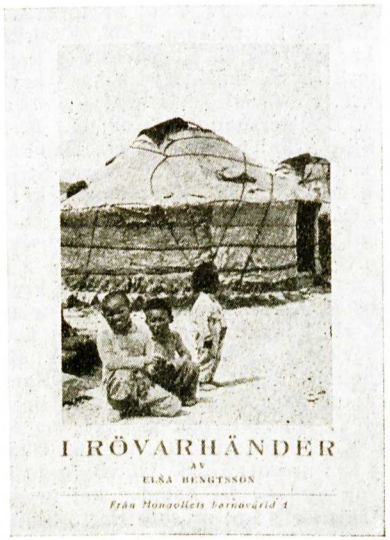

På det varmaste ville vi rekommendera vår nyutkomna barnskrift

I rövarhänder

av ELSA BENGTSSON.

Den lilla skriften är rolig och spännande och väl värd att satta i händerna på de unga. En liten gosse som fått den talar om, att han läst den tre gånger.

Den kostar endast 35 öre och rekvireras från **Svenska Mongolmissionens förlag,** Brunnsgatan 4, Stockholm.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 26:te årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1945

72699

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 3 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | Mars 1945

Lamaismens läkarmission och kristendomens.

Detta nummer avser att belysa den hedniska »sjukvården» i Mongoliet samt missionärernas insats i läkarmissionens tjänst.

Vill man se kontrasten avteckna sig i all sin skärpa mellan den kristna religionen och den lamaistiska, skall man studera lamaprästernas behandling av de sjuka och de kristna missionärernas. Skillnaden träder skarpt i dagen genom de skildringar som i detta nummer publiceras. Å ena sidan en fasaväckande rofferianda och en gränslös vidskepelse, parad med en lika gränslös okunnighet, å andra sidan en anda av kärlek och hjärtlig barmhärtighet, som i förening med kunnighet och tillgång till moderna läkemedel bragt många lidande verklig hjälp.

Denna läkarmission har varit en mäktig vägröjare för evangelium, och det kan knappast i ord uttryckas, till vilken rik välsignelse den genom Guds nåd fått vara.

Det är en skön och gagnelig gärning att med offer och förböner stödja denna kärleksverksamhet bland ett folk, där allmänt utbredda och svåra sjukdomar skörda så oerhört många offer.

Mongoliska andebesvärjare och medicinmän.

Grodben och varggalla som läkemedel.

Av missionär *Joel Eriksson.*

I Mongoliet kan man utan överdrift säga att hedendom och sjukdom följas åt. Lamaisten vågar till exempel ej använda för mycket vatten. Då skulle han riskera att nästa gång återfödas som fisk. Motviljan mot vatten gynnar nog också åtskilliga sjukdomars spridning, särskilt hudsjukdomar som skabb och impetigo som förekomma allmänt.

Och av fruktan för eldguden vågar man ej heller bränna infekterade gamla lumpor, som på det sättet bäst skulle kunna oskadliggöras.

Men det värsta är den sedliga och moraliska ruttenhet som frodas i samband med lamaismens prästväsen och som medfört en oerhörd utbredning av de veneriska sjukdomarna.

Lamorna koppla också ihop religion och behandling av de sjuka. De ge sig ut för att kunna bota sjuka genom böneläsning, viss medicinsk behandling eller genom att med besvärjelser driva ut sjukdomsdjävulen. Böneläsningen utföres i templen eller ute i tälten vid sjukbädden och består i att en eller flera, ibland (i stora tempel) flera hundra lamor i korus läsa igenom vissa tibetanska heliga böcker, mot ett arvode, som aldrig är fixerat. Man lägger öppet an på att få den sjuke eller hans familj att ge så mycket som möjligt, och om den sjuke ej blir bättre säger man: »Se, ni ha inte gjort nog gott, mer måste ni ut med, om det ska tjäna något till». Mongolerna ha ett typiskt uttryck som alltid begagnas i detta sammanhang: »jom gargana», »ut med saker» (eller ägodelar). Är bara den sjuke och hans närmaste villiga att ge, så händer det ofta att de plocka av dem allt de äga, och sedan dra lamorna utan samvetsförebråelse hem till templen med djur och kläder och andra värdeföremål, som de kunnat komma över och lämna den sjuke åt sitt öde. Som de se saken, har den sjuke ådragit sig sjukdomen genom synder av olika slag, och för att sona dem måste han göra goda gär-

En av våra patienter.

ningar — och att försörja lamor och tempel är den största och bästa form av goda gärningar, som kan tänkas. Då den sjuke ej blir bättre, säga de: »Detta är ditt öde» och då har man bara att böja sig, lida och dö. Vi ha fått ta emot många stackare, som på det sättet gett bort allt de ägt, och nu ha de bara den allt mer överhandtagande sjukdomen kvar. Då jag under de första åren kallades till sjuka, var det inte ovanligt att vid ankomsten till tältet finna en eller flera lamor, sittande i högsätet vid den sjukes sida, mumlande sina böner och bankande på en stor trumma. Så ha de suttit, avlösande varandra natt och dag; i stället för att driva sjukdomsandarna på flykten ha de nästan pinat ihjäl den sjuke. Då brukade vi ställa som första villkor för att vi skulle kunna ta hand om den sjuke att de sända hem lamorna. Senare har vår inställning där varit så allmänt känd, att man inte kallat oss förr, än man blivit av med lamorna.

Ofta tror man att det är onda andar som är orsaken till en sjukdom, och då kallar man lamor som specialiserat sig på att

mot passande vederlag driva ut djävlarna. Det är mycket invecklade och kusliga ceremonier, då laman med hjälp av besvärjelser och magiska riter samt olika redskap, varav en del är förfärdigade av människoben, skall driva ut den onde anden och överföra den till en degfigur som han tillverkat för ändamålet. Sen för man i procession ut degfiguren till en eld som man gjort upp ute på steppen. Där stjälper man degfiguren i elden och beger sig springande hem. Då den sjuke ändå inte blir bättre, finns det ju så mycket annat att skylla på.

Vid varje tempel finns också några lamor som specialiserat sig som medicinmän. De ha en del tibetanska läroböcker och en farmakopé som omfattar hundratals olika droger, de flesta av tvivelaktigt värde som grodben, grävlingsfett, varggalla samt många olika växter, en del kanske av visst värde. De använda också koppning, och ibland sticka de sina patienter här och där med grova nålar, vilket ofta leder till infektioner, stela leder och ibland en för tidig död.

Deras uppfattning av sjukdomars art och väsen är också mycket underlig. I det stora hela skiljer man i första hand på varma och kalla sjukdomar. En varm sjukdom skall behandlas med kalla medel och tvärtom. Luft och vatten anses ofta vara orsak till en sjukdom. En mongol som varit nere i Kina och blivit sjuk ger vattnet där skulden. Det passade inte för mig, säger han. Och ofta tror han att platsen, där han bor, är orsaken till hans sjukdom. Då man rådfrågar en »gegen» (levande gud) för en sjuks räkning är också ett av de vanligaste svaren, att platsen där han bor inte passar och att det är orsaken till sjukdomen, och då måste man flytta till en annan plats och låta läsa de och de bönerna.

Vi ha haft ett stort antal lamor som patienter under årens lopp och till och med några »gegen» (ordagrant översatt »ljus»-inkarnationer) som inte kunnat hjälpa sig själva. Bland andra den i föregående nr av Ljusglimtar (sid. 28) omnämnde. Han var född bara 4—5 kilometer från vår gamla station Hallong Osso och hans far kände vi väl. Han hade dock inget gott rykte. Det påstods allmänt att han mer och mindre försörjde sig genom att plundra kinesiska handelskaravaner. En gång medan »gegen» var liten blev jag kallad till hans mor som var sjuk. Lamorna hade bestämt att sedan hon fött och ammat en »gegen» måste hennes ena bröst betraktas som så heligt att ingen annan fick dia det. Nu hade hon fått ett barn

Mongolkvinna före och efter behandling på missionsstationen.

till, och som hon inte fick ge di med det blev följden mjölkstockning, inflammation och varbildning.

Så gick åren. Både vi och »gegen» flyttade. Mestadels höll han till i sitt tempel, men ibland bodde han hemma, och där gjorde han sig glada dagar med dryckeslag och spel om pengar. I ett tempel med något anseende är sådant förbjudet till och med för en levande gud!

Helt oförmodat blev jag så en dag kallad till honom, och det var ingen uppbygglig syn som mötte mig. Bilden i föregående nummer visar honom sådan han var, innan vi började behandlingen; ansiktet var fullt av stora syfilisutslag. Efter några veckors behandling var han återställd, men huruvida det som jag under tiden fått säga honom burit några frukter vet jag ej. Under sin sjukdom tog han inte emot några tillbedjare, och bland folk som varit under vårt inflytande sjönk hans anseende märkbart. Men i det stora hela tycker man att mongolerna vandra som med förbundna ögon — ledda av blinda ledare och falska gudar.

Låt mig till sist citera dr. L. A. Waddell, en engelsk militärläkare i Indien, som blev intresserad av lamaismen, som han mötte i Nepal och Tibet. Han skaffade ett tempel med full

uppsättning av allt som hör till kulten och en lama som satte honom in i lamaismens mysterier och hela system och lärde honom det tibetanska språket. Resultatet av hans forskningar blev ett standardverk av lamaismen på 600 sidor, »The Buddhism of Tibet». Sin bok avslutar han med dessa tungt vägande ord: »Med all sin strävan och trots den dyrbara tjänsten av sina präster uppnår tibetanen aldrig frid i sin själ... De ha fallit under den dubbla förbannelsen av hatfulla demoner och despotiska präster. Därför kommer det sannerligen att bli en lycklig dag för Tibet (och Mongoliet) när dess härdiga men allt för godtrogna folk blivit fria från lamornas outhärdliga tyranni och befriade från de djävlar, vilkas grymhet och krävande tillbedjan tynga alla som en nattmara».

Ett minne.

Av sjuksköterskan *Anna Ollén.*

För åratal tillbaka vistades jag en tid i Mongoliet vid Goltjagganstationen. Därifrån bevarar jag många ljusa minnen, och jag ville berätta ett av dessa.

Där fanns vid missionsstationen en ung man, en ovanligt öppen och redbar mongol. Hans unga hustru var död men hade lämnat efter sig en liten son, som naturligt nog var faderns glädje och tröst.

Så sjuknade den lille i häftig feber. Då min bror för tillfället var bortrest, blev jag ombedd att se till den lille. En äldre mongolkvinna skötte honom, och vid mina besök fann jag oftast den lille liggande i mongolkvinnans knä, sakta kvidande. Temperaturen kastades våldsamt mellan 36—42 grader, och den lille sjuklingens blick blev alltmer sorgbunden och tung.

En dag blev jag kallad för att »tänderna började lossna». Den lille hade en rad små tänder, vita och fina som äkta pärlor. Jag tog bort två små pärlor. Förgängelsens makter grasserade i den lilla kroppen.

Barnhemsbarn.

Nästa dag kom åter bud. En av missionärerna och jag gingo dit. Vi förstodo genast, att det inte var långt kvar. Några små flämtande, hastiga andetag, en liten suck, och så var livet flytt.

Då den lilles hjärta upphört att slå, blev det så stilla därinne. Den unge fadern, mongolkvinnan och vi utlänningar böjde våra huvuden, och missionären bad till den ende, store Guden. Orden framsades på mongoliska, och fast jag ej förstod något därav, fylldes min själ av andakt och tillbedjan. Det var, som om Gud själv stigit ned och förvandlat det torftiga rummet till en Herrens tempelsal. Och då jag såg upp och mötte mongolens blick lästes där frid och ödmjuk underkastelse för Guds vilja.

Då jag strax därefter stod i mörkret utanför, där de halvvilda hundarna gläfste omkring mig och slätten bredde sig öde och kall, tänkte jag med stor tacksamhet på, att nu hade jag fått en inblick i missionens härlighet.

Bland dem som dö utan hopp.

Av missionär *Elsa Bengtsson.*

När vi under en sommarresa nått fram till ett stort tempel Bantagegen nå Sum, slogo vi läger där.

Strax intill vår lägerplats hade en gammal kvinna med sin sjuke son samt dennes hustru slagit sig ned. Sonen hade druckit en del mongolmediciner, men hade ej blivit bra. De hade givit alla sina ägodelar till prästerna. Nu bodde de i en liten koja av rismattor. Utarmade på allt hade de kommit hit för att tillbedja. Alltjämt stod deras hopp till dessa syndfulla, lastbara präster, som mestadels själva voro fulla av sjukdomar. Morgonen efter dog sonen. Då jag kom dit bort, hade han nyss dött. Den gamla modern höll ännu hans huvud. Prästerna hade naturligtvis kommit tillstädes. Trots upprepade böner ville ingen hjälpa henne in med den döde. Vi hjälptes så åt att bära in honom. Runt omkring oss stodo prästerna och hånlogo. Deras första fråga var: »Har han druckit utlänningarnas medicin?» Som väl var hade han ej gjort detta. Då hade vi naturligtvis blivit anklagade för att ha dödat honom. Gud den Allvetande hade lett allt.

Denne unge man var ock ett offer för hedendomens hemska laster. Då jag på kvällen innan han dog, sade något om vår lära och talade om, var vi bodde, sade han: »Jag vill så gärna fara dit, bara jag blir litet bättre». — Åter hade en själ gått över gränsen utan att ha fått syn på det eviga Ljuset. Må vi arbeta med dubbla krafter och må vår bön bli mera brinnande, ty årligen dö tusentals i synd och nöd utan att ha fått syn på Jesus!

Sent skall jag glömma denna åldriga kvinna. För att prästerna skulle läsa böner över den döde, gav hon allt vad hon ägde. Men den frid och hjälp hon och hennes anhöriga sökte, funno de ej. När skall frälsningens dag komma för detta arma folk?

En av de många.

Av missionär *Paul Georg Svensson.*

I närheten av Goltjaggan bodde en ung lama och hans äldre bror, som också är präst. Den senare var en gammal Hallong-Osso-patient och båda hade hört något om Jesus. Vi blevo kallade till deras tält. Den unga laman var sjuk. Först så småningom fick vi höra sjukdomshistorien. Det är så mongolernas sed.

När vi kom in i den sjukes tält, möttes vi av en sorglig syn. Han låg på en del smutsiga, trasiga kläder, och kroppen var alldeles utmärglad. För ungefär ett år sedan hade han fallit av en häst och vrickat foten. Då den efter en tid hade försämrats, ville brodern, som känner till utlänningarnas läkekonst, föra honom hit. Men den sjuke drog sig. Han tyckte, att det väl ändå var ett alltför stort vågstycke att lämna sig i utlänningarnas händer. Mongoldoktorns förmåga var nog lika stor, om inte större! Det hjälpte inte ens att brodern anskaffade häst för att föra den sjuke hit. Hästen undanskaffades på ett eller annat sätt.

Vad denne unga lama sedan dess fått lida, vet han bara själv. Medicinmännen stucko enligt kinesisk sed upprepade gånger in långa nålar i foten. Hur många böner som lästs för hans tillfrisknande, vet ingen — utom möjligen han, som står bakom och inspirerar det hela. Vore det bara människor, som sökte hindra sjuka och lidande att komma hit, så skulle hindren kanske kunna övervinnas. Men det är fienden själv, som söker att hindra dessa människor, dessa stackars bundna varelser. Ty det är ju en stor förlust för honom, om någon kommer i beröring med kristendomen. Satan fruktar detta. Vi undra så ofta, varför de sjuka inte kommit förr. I många fall få vi ju inte hand om dem, förr än de äro så gott som dödsdömda. Ibland frestas man att riktigt bli förargad över deras liknöjdhet och vidskepelse, som vi äro böjda att kalla det. Men i själva verket är det satans verk, som bara En är mäktig att omintetgöra och förstöra.

Till och med bland de våra ha vi sett, hur tron på det gamla — i all synnerhet detta att sticka med nålar — sitter i.

En sjuk på väg till missionsstationen.

Då vi såg på denne lamas fot hade vi inte mycket hopp om tillfrisknande med mindre än att foten amputerades. Hela foten var en enda varhärd. Efter ganska mycken övertalning lyckades vi få honom med oss hem.

Nu har vi hållit på med sköljningar och omslag och foten är bättre. Kanske den kan räddas.

Det är en sådan trevlig ung man, försynt och tacksam. Varje dag läser han i sitt tibetanska Nya testamente. Och utan tvivel känner han till en hel del om kristendomen. Men att taga steget över är svårt. Månghundraårig hedendom och en väldig här av ondskans andemakter hålla honom bunden. Å andra sidan — bara några få dagars beröring med kristendomen, med Livet! Men Livet *kan* segra också över honom. Ger Gud oss nåd, så att foten blir läkt, tycker man, att hans tro på det gamla skulle få en hård knäck. Men det behövs bön, mycken bön. Gud göre oss både härute och därhemma till bedjande, kämpande missionärer. Så få vi så på en förhoppning. Gud, gör mig trogen och hjälp mig att så vid alla vatten!

Vi behöver en väckelse härute — en väckelse bland oss missionärer. Jag beder och väntar att något skall komma att ske med oss. Om vi bara bleve villiga att släppa allt och låta Gud få fria händer med oss, skulle stora ting komma att ske. O, Herre, förnya ditt verk i oss.

Vidriga scener.

Lamapräster i farten.

Under en resa utbröt ett häftigt oväder och stora, tunga droppar började falla. I sådan brådska skyndade vi till närmaste tält att vi ej märkte den lilla vita flaggan utanför tältet, vars anbringande är det vedertagna tecknet på att främlingar nekas tillträde. Ehuru besöket sålunda tydligen ej var välkommet, kunde man ej utan att grovt förbryta sig mot gästvänlighetens lagar visa ut gästerna då regnet bokstavligen öste ned. Vi inbjödos därför att sitta ned på en plats nära dörren, och som alla voro i för ivrig verksamhet för att fästa avseende vid främlingarna hade dessa god tid att se sig omkring och göra sina iakttagelser.

Det var tydligt, att något alldeles särskilt viktigt pågick därinne. Två präster sutto på dynor med korslagda ben framför två små bord, varpå heliga tibetanska böcker — bundna i höggult siden — voro placerade, och läste sina böner i den egendomliga, sjungande tonart som begagnas vid dylika tillfällen, ackompanjerande sig själva genom att då och då ringa med små klockor och slå på cymbaler och trummor. En tredje präst, som att döma av hans utomordentligt viktiga uppsyn hade den mest betydelsefulla uppgiften, sågs med van hand tillverka en stor docka av halm. En ung mongolflicka stod framför honom, tåligt väntande med en packe kläder i famnen — en mössa av dyrbart skinn, en pälsfodrad dräkt av blått siden, ett par nya, filtfodrade stövlar och ett vackert huvudsmycke av fint arbetat silver och koraller. Nu drevs en lång käpp in i halmdockan och fastgjordes med stor omsorg. Med något retsamt nedlåtande i sitt sätt — antagligen påtaget för att dölja den iver han kände — vinkade prästen åt flickan att giva honom den ena efter den andra av de dyrbara persedlarna, som påkläddes dockan. Då slutligen det glänsande huvudsmycket prydde halmhuvudet, var allt färdigt.

Under tiden hade en gammal gumma, som legat i ett hörn, med en ung mans tillhjälp mödosamt rest sig, så att hon intog en sittande ställning med ryggen stödd mot tältväggen. Ansiktet var gulblekt, de insjunkna ögonen blickade ut från sina hålor med ett pinat, ångestfullt uttryck, och hon andades kort och häftigt. Dockan placerades nu framför kvinnan och en ceremoni vidtog med böneläsning, omväxlande med musiken av trummor,

Docka dit sjukdomen överförts genom besvärjelser.

cymbaler och klockor. Än höjdes rösterna och orden kommo med svindlande fart, som om man förföljt en bortilande ond ande, än sänktes rösterna tills de ljödo som hemlighetsfulla, hotfulla viskningar, som förde tanken på hemska andebesvärjelser. I allt vildare tempo, i allt mer svindlande fart ljödo rösterna, så att orden slungades fram stupande över varandra, för att plötsligen avhuggas, varpå trummor började dåna, cymbaler klinga och klockor ringa. Då musiken slutligen dog bort i ett långt utdraget ackord, vidtog åter den egendomliga sången.

Ceremonien fortgick länge och tycktes fullkomligt utmatta den gamla, som slutligen började skaka i hela kroppen och därpå som en livlös massa sjönk ned åt ena sidan. Både prästerna och familjens medlemmar voro emellertid alltför upptagna av de pågående besvärjelserna för att kunna ägna någon uppmärksamhet åt den gamla.

Plötsligt upphörde med ens såväl musik som besvärjelser. Alla reste sig och skyndade ut, och en av prästerna fattade dockan, som var iklädd hela sin skrud, och placerade den på en häst, som stått sadlad och bunden utanför tältet. En präst kvarhöll dockan på sadeln, en annan ledde hästen och de övriga följde efter. Så gick färden utåt fältet, där en eld gjordes upp, på vilken dockan kastades, sedan hon först befriats från all sin stråt och en del egendomliga ceremonier utförts. Prästerna — nu de lyckliga ägarna av såväl häst som huvudsmycke och

övriga tillbehör — begåvo sig tillbaka in i tältet, där kvinnorna omedelbart vidtogo förberedelser för en festmåltid. Kastande en medlidsam blick på den gamla, som nu sjunkit tillbaka ned på sin filttrasa, avlägsnade vi oss, utan att någon uppmärksamhet fästes vid våra personer med undantag av att vi, komna i dörröppningen, hörde en lama med likgiltig ton uppmana oss: »Sitt — drick te!» vilken uppmaning emellertid artigt avböjdes.

Under tiden detta pågått hade ovädret gått över, och solen sken över ett genomdränkt landskap. Vi missionärer samtalade länge om betydelsen av den scen vi så oväntat kommit att bevittna därinne i tältet. Det var ju tydligt att prästerna genom böneläsning och besvärjelser sökt driva »sjukdomsdjävulen» från den gamla och in i dockan, som sedan brändes. Prästerna utföra gärna denna ceremoni i sådana tält, där de tro att det lönar sig — vilket det tydligen gjorde i ifrågavarande fall, för dem själva nämligen. Dessa religionens tjänare utplundra folket. Sjuka skinnas i religionens namn! Huru hemskt!

Gerda Ollén.

En sjuk mongolflickas lidandeshistoria.

Av missionär *Folke Persson.*

Bom, bom, bom, så dånar det i ett. På långt håll kunde man höra trummans monotona dunkande. Böneläsning för den sjuka flickan i tältet hade nu pågått en lång tid.

Hon är nitton år nu, men ser ut att vara minst tjugufem eller trettio, om man skall döma efter de härjade och lidande ansiktsdragen. Men ögonen bära ett annat vittnesbörd, de äro alltjämt en ung kvinnas. Ung och ändå så härjad av verk och sår! En följd av synden.

Den senaste av de präster, som anlitats, har konstaterat, att flickan är besatt av djävulen och att man måste försöka driva

ut honom. Får man bara ut honom, skall flickan säkert bli frisk, för sjukdomen är något, som djävulen gett henne.

Det var nu för att driva ut djävulen, som det trummades och lästes böner i den sjukas tält. Mellan trummans fylliga, entoniga dån hörde man ett pinglande av små silverklockor för att tillkalla gudarnas uppmärksamhet. Då och då kunde man urskilja prästernas djupa basröster, när de läste sina magiska böneramsor.

Där nere, till höger om dörren, sitter en prästpojke med en stor trumma framför sig och trummar intensivt till prästernas böner. Det lilla tältet fylles av oljudet, och man kan inte förstå, hur en sjuk människa kan härda ut med det. Bara detta trummans ständiga och intensiva oväsen skulle snart ge en normal och frisk människa huvudvärk och nervösa rubbningar.

De enda tillfällen då det blir ett uppehåll i dunkandet är, när någon besökande kommer till det intill liggande tältet. Då kan inte prästpojken hålla sin nyfikenhet tillbaka, utan måste se, vem det kan vara. I den sjukas tält får ingen gå in, det är förbjudet. Det kan vara till skada för henne, om någon kommer in eller hon ser någon främmande. Att tillträde är förbjudet kan varje besökande se på den lilla flaggan, som fladdrar för vinden på en liten pinne, vilken är fästad vid tältets dörr. På detta sätt kan en sjuk få sitta i månader utan att se en människa med undantag av prästerna, som läsa böner, och någon av de anhöriga.

Prästen fortsätter konstant sitt rabblande av tibetanska böneramsor, vilkas innehåll han ofta inte har en aning om. Men han behöver inte veta deras innehåll, för själva upprabblandet av dem har en magiskt helande verkan. Och så länge som han har bönetjänst, tar han ingen notis om vad som händer och sker utanför tältet.

Sin lilla packe med böner har han på en liten pall framför sig. Medan han läser, vaggar han fram och åter eller åt sidorna med överkroppen. Nu och då drar han till sig luft mellan tänderna och åstadkommer därigenom ett väsande ljud. Så läser han sina böner timme efter timme, utan minsta intresse eller andakt. Än ser han sig åt höger, än åt vänster, eller också har han fått syn på något i tältet, som intresserar honom, och tar detta i skärskådande, medan han läser böner för den sjukas hälsa och vederfående.

Just nu är det en stunds tystnad, ett avbrott i trummandet och läsandet, och man hör några samtala därinne.

Trummande böneläsande lama.

Mongolernas heliga tillbedjas vid sjukdomsfall.

En ny präst har kommit in för att avlösa den förre, vars strupe har blivit torr, så att han måste ha något att läska sig med. I tältet intill bjuds det på te och brännvin. Det senare har en strykande åtgång. Och medan den ene styrker sig med te och brännvin, fortsätter den andre böneläsandet och trummandet för den stackars sjuka varelsen därinne.

Detta har nu pågått i flera dagar, under det att den arma flickan, som för sin sjukdoms skull inte kan vare sig ligga eller sitta, ligger framstupa över en pall invid tältväggen. Ingen tar någon notis om hennes plågor och lidanden med undantag av hennes mor. Nu och då kommer hon in och avtorkar de stora svettdroppar, som mattighet och lidande framkallat. Innan hon går ut denna gång, stryker hon sin flickas hår med sin valkiga och fumliga hand, rätar till mattbitarna under henne, torkar hennes panna på nytt och säger: »Prästerna ha nu sagt, att om du inte blir bättre efter denna böneläsning, finns det ingen hjälp för dig. Deras medicin rår inte på denna sjukdom, och du måste ha gjort något, som misshagat gudarna, eftersom inte heller böneläsningen har någon som helst verkan. Ditt öde har kommit, och det finns ingenting, som kan hindra det. Därför är det ingenting annat att göra, än ta det, som det är. Men de ha också sagt, att vi kan gå till utlänningarna för att få deras medicin. Kanske det är ett hopp för dig. Annars är väl din tid att dö kommen, och vad kan vi då göra åt det? Är detta ditt öde, så är det ditt öde.»

Så resonera mongolerna. Stackars de som bli sjuka i detta mörka land.

En misshandlad.

In på missionsstationen Hallong Osso kom en dag en man, äldste sonen till Danjin Da, en av de mer välbärgade mongolerna i trakten. Han berättade, att hans far blivit misshandlad av rövare i utpressningssyfte. Innan man förmått honom att lova ge dem omkr. 5.000 kronor, hade man bränt honom med glödande järn. Sedan drogos kläderna av kroppen, yxor och spadar glödgades och anbringades runt om på kroppen. Allt som oftast väste anföraren fram ett »sharr» (bränn, bränn). »Så fortsattes tortyren och det ena glödgade järnet avlöste det

andra tills far hade lovat att skaffa dem den begärda summan. Då skars han ner alldeles uppbränd runt om rygg, bröst och mage. Men nu gällde det att skaffa ihop silver, annars visste man vad som väntade. Tjänarna sändes till vänner och bekanta i alla riktningar med bön om hjälp. Under tiden gingo rövarna grundligt igenom allt som fanns i tälten. De låsta lådorna slogos sönder och allt av värde stoppades i deras sadelpåsar. Far själv fick aldrig vara i stillhet trots sina hemska sår. Dag och natt kördes han från det ena tältet till det andra för att koka te och mat och betjäna hela hopen. Var han inte kvick nog blev det slag och sparkar. Det tog tre fruktansvärda dygn innan vi fingo ihop den stora summan. Men i går afton redo rövarna tillbaka till sitt läger. Nu är far förfärligt medtagen. Inte kan han sitta, inte kan han ligga och inte kan han ha några kläder på kroppen. Våra präster kunna ingenting göra. Om ni inte förbarmar er över oss, är allt hopp ute. Jag har tagit med en häst och far hälsar och ber att ni benådar oss med ett besök genast.» Ungefär så föllo hans ord.

I en hast hopsamlades gas, bomull, bindor och medikamenter och den gamla fårskinnspälsen — den nya hade rövarna nyligen tagit — drogs på. Efter 15 km:s ritt över snötäckta vidder i bitande motvind stego vi av utanför en större by. Några förskrämda kvinnor kommo ut och togo hand om hundarna.

Inne i ett av tälten satt gamle Danjin Da och omkring honom några av hans vänner, som kommit för att trösta honom i hans nöd. Missionären kom ofrivilligt att tänka på Job och hans vänner. Med beundransvärt tålamod bar den 60-årige mannen sitt svåra lidande. »Jag vet inte vad jag gjort, eftersom jag skulle drabbas av denna olycka», sade han. Och så följde ett upprepande av vad sonen berättat och en ny vädjan om hjälp. Runt om i tältet talade de sönderslagna lådorna sitt tysta språk om rövarnas framfart och medan vattnet för rengöringen kokade i den stora svarta grytan, skildrade var och en sina erfarenheter av beröringen med rövarna. Så tvättades och förbands hans hemska brännsår. Det var rörande att se hur tacksam han blev, då han kom i det mjuka zinksalveförbandet. För att dagligen bli i tillfälle att göra omläggningarna, inbjöds han att komma och stanna en tid på missionsstationen.

Sedan man gjort några frågor och jämförelser mellan missionärens hemland, där ingen behöver frukta för väpnade rövarband, och förhållandena där ute, höres en utbrista: »Vilket underbart land Sverige måtte vara». Så får missionären tillfälle att omtala, vad det är som gjort hans hemland till ett

sådant härligt land och att det är samma glädjens och fridens budskap som han nu kommit för att förkunna för dem.

Dagen efter kom Danjin Da, fraktad på en oxkärra, till missionsstationen, och efter tre veckors behandling kunde han återvända, fullt återställd. Han var en av de många mongoler som den vintern fingo lida bittert under rövarnas hand. Gärna vilja vi hoppas att de nya intryck han mottog på missionsstationen må få bli livgivande och på det sättet hans lidande vändas i glädje.

J. E.

Meddelanden.

Från våra missionärer i Peking har ännu inga brev nått oss, sedan postförbindelsen över Ryssland och Sibirien öppnades. Den sista underrättelse vi haft är ett telegram, daterat den 29:de januari. Enligt telegrammet är missionär Paul-Georg Svensson fortfarande kvar i fångenskap. Detta ha vi fått bekräftat från svenska utrikesdepartementet, varifrån just nu ingått ett meddelande om att missionär Svensson fortfarande är kvar i fångenskap i Kalgan, men att U. D. söker genom vår beskickning i Tokio göra allt vad som kan göras för att få honom frigiven.

*

Till alla förra årets prenumeranter sända vi även detta nummer, marsnumret, av tidningen. Vi hoppas att de av våra vänner som ännu inte förnyat prenumerationen dock önska fortsätta att genom »Ljusglimtar från Mongoliet» stå i förbindelse med våra missionärer och med vår missionsgärning, fastän förnyandet av prenumerationen av en eller annan anledning blivit fördröjt.

Med detta nummer följer ett inbetalningskort avsett för insändande av prenumerationsavgiften. *Vi ville bedja våra vänner, som ännu inte insänt avgiften för tidningen för 1945, att göra detta snarast möjligt.* Tidningen kommer då dem tillhanda utan avbrott. För att kunna bestämma upplagans storlek är det också för oss en stor hjälp att fortast möjligt få in prenumerationsavgifterna.

Med glädje och under tacksamhet till Gud kunna vi meddela att i år omkring 1.300 nya prenumeranter hittills prenumere-

rat. Ännu kunna dock även nytillträdande prenumeranter få tidningen från årets början; priset är detsamma som förut, nämligen 2 kronor för helt år. För övrigt be vi få hänvisa till prenumerationsanmälan i januarinumret.

Som det är förenat med vissa olägenheter vid expedieringen att låta ett kort medfölja endast en del av tidningsupplagan, så ta vi oss friheten att sända kortet till alla våra prenumeranter. Vi sända alltså inbetalningskort inte bara till dem som ännu ej förnyat prenumerationen utan även till dem som redan har prenumererat, ja, även till de nya prenumeranterna. Ingen som redan har prenumererat behöver därför oroa sig i tanke att prenumerationsavgiften möjligen inte kommit fram, då nu ett nytt kort kommer. De som redan betalt har därför bara att makulera korten. Korten kan även användas för insändande av bidrag till vår mission. Vi ville i detta sammanhang erinra om vår fond för hem- och utresor. Den fonden behöver förstärkas. Vi hoppas och bedja Gud, att vägen ut till vårt missionsfält snart må öppnas, så att nya krafter kunna komma ut och de trötta arbetarna kunna komma hem och få en välbehövlig vila.

*

Redan nu ville vi meddela, att vårt årsmöte kommer att hållas i Betesdakyrkan, Stockholm, lördagen den 2 och söndagen den 3 juni. I samband med årsmötet planera vi en missions- och uppbyggelsekonferens. Vi hoppas, att många av våra missionsvänner ute i landet vilja vara med oss på vår årshögtid. För att göra denna så rik och givande som möjligt, ville vi därför försöka kombinera den med några »stilla dagar», då deltagarna under bön och samtal och föredrag sättas i tillfälle att få en fördjupad och vidgad blick på missionen. Vi ha tänkt att efter årshögtiden i Betesdakyrkan få vara samlade på någon lämplig plats i Stockholms närhet under tre à fyra dagar.

Som talare vid vår årshögtid och de nämnda missionsdagarna vänta vi pastor *Frank Mangs,* professor *Knut B. Westman,* pastor *Johan Hagner* och pastor *Arthur Johansson* samt våra egna missionärer. Närmare meddelande kommer in i nästa nummer. Vi ville vädja till de kretsar ute i landet som arbeta för vår mission att, där så lämpar sig, genom en gemensam insamling eller på annat sätt försöka ordna så, att någon representant för kretsen kunde vara med vid årsmötet.

*

Svenska Mongolmissionens syföreningar i Stockholm anordnar i början av maj försäljning till förmån för missionen i Mongoliet. Eventuella gåvor till denna försäljning kunna insändas till expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm, före april månads utgång.

Influtna missionsgåvor.

Januari månad 1944.	*Januari månad 1945.*
6.257: 60	7.919: 39*

* Därav för hem- och utresor kr. 104: 24.

Redovisning.

Forts. för december:

Nr 2064 A. M., Göteborg 120 kr; nr 2065 E. L., Ändebol 8 kr; nr 2066 H. J., Mjölby 3 kr; nr 2067 G. B., Nora 15 kr; nr 2068 E. L., Örebro 3 kr; nr 2069 A. S., Lund 10 kr; nr 2070 A. W., Malmö 3 kr; nr 2071 J. J., Borås 10 kr; nr 2072 Onämnd Torsby 500 kr; nr 2073 A. W., Nyköping 8 kr; nr 2074 A. H., Varberg 5 kr; nr 2075 H. H., Hässleholm 5 kr; nr 2076 T. J., Stockholm 8 kr; nr 2077 H. N., Helgebodafors 2 kr; nr 2078 M. O., Stockholm 3 kr; nr 2079 M. Ö., Lycksele 6 kr; nr 2080 Syfören. i Luth Missionskyrkan, Borås, till Margit och Folke Perssons barn gm A. H. A. 100 kr; nr 2081 E. Å., Lundsbrunn 5 kr; nr 2082 A. P., Slutarp 5 kr; nr 2083 efter avlidna Maria Larsson Vintrosa gm G. K., 50 kr; nr 2084 H. L., Folkärna 15 kr; nr 2085 De Kristnas Allians gm E. H., Stockholm 50 kr; nr 2086 C. W., Påarp 10 kr; nr 2087 A. B., Åsarp 25 kr; nr 2088 T. A., Örkelljunga 30 kr; nr 2089 J. M., Barrebacken 5 kr; nr 2090 A. N., Göteborg 2 kr; nr 2091 G. B., Göteborg 2 kr; nr 2092 E. A., Stockholm 8 kr; nr 2093 M. B. af W., Stockholm 3 kr; nr 2094 G. R., Äppelviken 10 kr; nr 2095 H. H., Stockholm 3 kr; nr 2096 G. S., Stockholm 3 kr; nr 2097 I. A., Stockholm 10 kr; nr 2098 H. S., Stockholm 10 kr; nr 2099 A. H., Stockholm 5 kr; nr 2100 A. G., Stockholm 10 kr; nr 2101 A. S., Stockholm 5 kr; nr 2102 K. P., Hälsingborg 5 kr; nr 2103 E. P., Borås 3 kr; nr 2104 L. T., Kristianopel 10 kr; nr 2105 A. C., Göteborg 20 kr; nr 2106 S. A., Göteborg 10 kr; nr 2107 C. A., Stavsnäs 2 kr; nr 2108 E. O., Styrsö 3 kr; nr 2109 J. M., Karlskrona 3 kr; nr 2110 A. D., Norrflärke 2 kr; nr 2111 E. I., Mölndal 18 kr; nr 2112 M. S., Duvhult 3 kr; nr 2113 E. M., gm G. M., Töftedal 5 kr; nr 2114 A. L., Lidköping 5 kr; nr 2115 A. M., Uppsala 10 kr; nr 2116 H. J., Gränna 8 kr; nr 2117 O. A., Linköping 3 kr; nr 2118 G. D.,

Krylbo 10 kr; nr 2119 B. F., Donsö 3 kr; nr 2120 J. H., Ystad 5 kr; nr 2121 M. J., Härby 3 kr; nr 2122 I. L., Göteborg 10 kr; nr 2123 »A Gbg» 25 kr; nr 2124 E. W., Örebro 3 kr; nr 2125 H. P., Allerum 3 kr; nr 2126 G. H., Nybro 3 kr; nr 2127 B. H., Nås 5 kr; nr 2128 G. B., Sundsvall 3 kr; nr 2129 A. J., Ulricehamn 2 kr; nr 2130 M. G., Bollebygd 25 kr; nr 2131 T. K., Skelleftehamn 5 kr; nr 2132 E. H., Vittsjö 10 kr; nr 2133 I. I., Vansbro 10 kr; nr 2134 H. P., Malmö 5 kr · A. T-m Sundsvall 5 kr; nr 2135 C. B., Strömsund 1 kr; nr 2136 L. J., Mariestad 8 kr; nr 2137 K. A., Stora Mellby 10 kr; nr 2138 E. L., Malmö 10 kr; J. M. O., Stockholm 10 kr; nr 2139 H. F., 8 kr; nr 2140 S. P., Grevie 13 kr; Insamlat gm Joel Eriksson 16/11—10/12 1944: A. B., Upsala 5 kr; Södra K. F. U. M., Stockholm 20 kr, Kollekt vid missionskurs i Knislinge 80 kr; Kristianstad 45:74, J. A., Kristianstad 10 kr, Kollekt Vanneberga 40 kr, d:o missionsförsamling 10 kr, Nävlinge 57:34, d:o resebidrag 5 kr, Tyringe 29:06, Perup 87 kr, Askeröd 16 kr, Östraby 62:30, Everöd 13:42, Falsterbo 53:68, Lund 44:46, Mongolernas Vänner i Klippan sparbössetömning 128 kr, Mongolernas Vänner i Jönköping till Vivan Almquists underhåll 257:37, I stället för blommor vid fru Davida Anderssons bår till Vivan Almquists underhåll: Mongolvänner i Jönköping 26:75 fam. R. E. A. A. Tenhult 7:50, fam. H. K., Falköping 10 kr, fam. J. P., Floby 10 kr, K. P. Timmele 10 kr; J. H., Stockholm gm A. E. 100 kr, D. F., Nista 10 kr, T. K., Östraby 10 kr, H. A., Jönköping 20 kr; nr 2141 T. S., Madängsholm 10 kr; nr 2142 E. S., Vallåkra 10 kr; nr 2143 E. L., Julita 3 kr; nr 2144 F. L., Toarpsdal 3 kr; nr 2145 I. P., Vejbyslätt 25 kr; nr 2146 S. C., Borås 5 kr; nr 2147 A. W., Visby 48 kr; nr 2148 I. J., Växjö 2 kr; nr 2149 E. O., Göteborg 2 kr; nr 2150 E. W., Göteborg 100 kr; nr 2151 A. A., Stockholm 8 kr; nr 2152 N. P., Allerum 8 kr; d:o till hem- och utresor 10 kr; nr 2153 J. L., Lauker 3 kr; nr 2154 A. H., Skattungbyn 3 kr; nr 2155 J. O., Vollsjö 3 kr; nr 2156 A. H., Arvesund 3 kr; nr 2157 G. B., Stuvsta 8 kr; nr 2158 G. A., Klintemåla 2 kr; nr 2159 A. A., Stockholm 8 kr; nr 2160 B. H., Stockholm 5 kr; nr 2161 V. H., Göteborg 1 kr; nr 2162 A. P., Mariestad 8 kr; nr 2163 E. P., Bankeryd 20 kr; nr 2164 H. N., Skellefteå 10 kr; nr 2165 H. A., Stockholm 20 kr; nr 2166 T. S., Stavsnäs 5 kr; nr 2167 S. A., Knivingaryd 5 kr; nr 2168 V. N., Kåge 5 kr; nr 2169 P. A., Killeberg 3 kr; nr 2170 S. B., Malmö 5 kr; nr 2171 J. H. N., Tärnsjö 25 kr; J. N., Skillinge 10 kr; nr 2172 B. B., Ockelbo 5 kr; nr 2173 A. E—n Järpen gm G. A., 15 kr; nr 2174 gm d:o »Ett löfte» P. N—n Undersåker 20 kr; nr 2175 J. D., Karlskoga 5 kr; nr 2176 M. S. W., Ystad 3 kr, d:o till hem- och utresor 5 kr; nr 2177 Onämnd 77 kr; nr 2178 G. E., Norrköping 3 kr; nr 2179 M. N., Växjö 3 kr; nr 2180 E. S., Marieholm 3 kr; nr 2181 E. E., Uppsala 3 kr; nr 2182 O. J., Börstig 3 kr; nr 2183 S. A., Skagervik 3 kr; nr 2184 V. L., Skellefteå 10 kr; nr 2185 N. M. F., Gardvik 5 kr; nr 2186 S. N., Finspong 5 kr; nr 2187 F. A., Trolleholm 5 kr; nr 2188 M. S., Strängnäs 3 kr; nr 2189 A. F., Kristinehamn 8 kr; nr 2190 E. K., Kalmar 2 kr; nr 2191 J. A. K., Hallabro 3 kr; nr 2192 C. L., Stockholm 13:60; nr 2193 S. N., Jönköping 5 kr; nr 2194 M. E., Smål. Taberg 25 kr; nr 2195 A. S., Lindesberg 2 kr; nr 2196 G. J., Norrköping 3 kr; nr 2197 R. S., Skarhult 10 kr; nr 2198 C. N., Allerum 3 kr; nr 2199 A. S., Ödåkra 10 kr; nr 2200 A. L., Karlstad 3 kr; nr 2201 E. A., Kortebo 6 kr; nr 2202 J. H., Sellnäs 8 kr; nr 2203 S. O., Ovanåker 10 kr; nr 2204 E. J.,

Nybro 6 kr; nr 2205 E. S., Stockholm 12 kr; nr 2206 E. A., Stockholm 10 kr; nr 2207 E. M., Älvsjö 3 kr; nr 2208 I. K., Kungstorp 5 kr; nr 2209 H. N., Katrineholm 2 kr; nr 2210 S. S., Selånger 5 kr; nr 2211 Mongolkretsen i Ronneby till Narrmenders underhåll spbm. 70 kr; nr 2212 A. R., Lund 5 kr; nr 2213 A. N., Bredaryd 5 kr; nr 2214 J. J., Borås 2 kr; nr 2215 P. J. P., Grythyttan 5 kr; nr 2216 H. N., Ludvika 3 kr; nr 2217 D. L., Flen 10 kr; nr 2218 G. S., Ö. Ljungby 10 kr; nr 2219 L. A., Hidingebro 2 kr; nr 2220 E. A., Strängnäs 3 kr; nr 2221 E. P., Västerås 3 kr; nr 2222 M. M., Lagmansholm 8 kr; nr 2223 S. L., Göteborg 3 kr; nr 2224 I. P., Vollsjö 8 kr; nr 2225 H. P., Stehag 3 kr; nr 2226 E. L., Göteborg 20 kr; nr 2227 E. W., Västerås 2 kr; nr 2228 A. E., Kalix 8 kr; nr 2229 E. W., Boden 10 kr; nr 2230 A. N., Malmö 25 kr; nr 2231 H. F. Lingbo 8 kr; nr 2232 L. J., Kristianstad 10 kr; nr 2233 A. P., Spannarp 2 kr; nr 2234 G. N., Hovslätt 3 kr; nr 2235 A. M., Norrtälje 5 kr; nr 2236 I. P., Södertälje 2 kr; nr 2237 A. P., Björkeryd 10 kr; nr 2238 G. B., Norra Strömfors 3 kr; nr 2239 F. P., Björklinge 3 kr; nr 2240 R. K., Edsbyn 8 kr; nr 2241 A. F., Genvalla 3 kr; nr 2242 J. J., Åsarum 3 kr; nr 2243 O. D., Djupadal 1 kr; nr 2244 A. C., Stockholm 2 kr; nr 2245 H. K., Stockholm 3 kr; nr 2246 K. T., Äppelviken 10 kr; nr 2247 A. G. T., Toftbyn 1 kr; nr 2248 »Mor och son» 100 kr; nr 2249 H. O., Mjöhult 8 kr; nr 2250 A. o. G. L. Ockelbo 50 kr; nr 2251 M. N., Mörarp 25 kr; nr 2252 A. I. W., Söderhamn 50 kr; nr 2253 A. J., Eslöv till Frideborg Svenssons underhåll 10 kr; nr 2254 »M. L. J. K., E. K.» till hem- och utresor 25 kr; nr 2255 B. M., Stockholm 3 kr; nr 2256 A. T., Äppelviken 5 kr; nr 2257 E. L., Stockholm 3 kr; nr 2258 B. E., Stockholm 8 kr; nr 2259 W. W., Stockholm 2 kr; nr 2260 A. H., Kortebo 50 kr; nr 2261 A. J., Säteröd 2 kr; nr 2262 A. N., Eskilstuna 3 kr; nr 2263 T. K., Drottningskär 3 kr; nr 2264 S. P., Nelhammar 8 kr; nr 2265 A. T., Göteborg 10 kr; nr 2266 A. H., Västerås 23 kr; nr 2267 H. L., Stavsnäs 3 kr; nr 2268 E. W., Sandviken 2 kr; nr 2269 H. G., Fridene 8 kr; nr 2270 A. K., Malmö 10 kr; nr 2271 Missionsvänner i Gökhem gm E. O., 15 kr; nr 2272 A. J., Stockholm 10 kr; nr 2273 F. Z., Förslövsholm, 5 kr; nr 2274 T. S., Skillingaryd 5 kr; nr 2275 I. I., Malmö 5 kr; nr 2276 E. H., Norrköping 20 kr; nr 2277 A. B., Tidaholm 5 kr; nr 2278 E. S., Hökerum 20 kr; nr 2279 T. Z., Mölndal 8 kr; nr 2280 M. L., Skellefteå 10 kr; nr 2281 L. A., Mörarp 10 kr; nr 2282 I. W., Hudiksvall 4 kr; nr 2283 M. C., Huskvarna 5 kr; nr 2284 K. L., Malung 1 kr; nr 2285 V. B., Koppom 8 kr; nr 2286 A. K., Motala 1 kr; nr 2287 A. S., Jämshögsby 8 kr; nr 2288 K. J. K., Eskilstuna 5 kr; nr 2289 I. W., Jönköping 20 kr; nr 2290 M. C., Hästveda 5 kr; nr 2291 P. S., Järnforsen 18:57; nr 2292 S. K., Svalöv 7 kr; nr 2293 A. o. A. K., Stensjön, julgåva 25 kr; nr 2294 H. O., Göteborg 3 kr; nr 2295 S. P., Allerum 2 kr; nr 2296 F. O., Åsljunga 50 kr; nr 2297 A. M., Ingelsträde 5 kr; nr 2298 A. J., Ånge i st. för blommor vid K. G. Johanssons bår 25 kr; nr 2299 G. H., Stockholm 5 kr; nr 2300 G. G., Mjöhult 5 kr; nr 2301 S. N., Strövelstorp 10 kr; nr 2302 E. N., Lidingö 3 kr; nr 2303 E. K., Ekenässjön 10 kr; nr 2304 M. A., Lilla Harrie 3 kr; nr 2305 W. E., Malmö 2 kr; nr 2306 M. L., Borlänge 8 kr; nr 2307 S. F. B., Karlskrona 10 kr; nr 2308 S. R., Norrköping 3 kr; nr 2309 E. A., Skellefteå 3 kr; nr 2310 J. G., Vinslöv 3 kr; nr 2311 H. J., Vättersnäs 5 kr; nr 2312 A. P., Svenljunga 3 kr; nr 2313 J. S., Dannike 5 kr; nr 2314 M. O., Huddungeby 5 kr;

nr 2315 A. T., Kristianstad 3 kr; nr 2316 T. T., Upsala 6 kr; nr 2317 M. S., Kvidinge 15 kr; nr 2318 T. J., Jonstorp 3 kr; nr 2319 M. J., Larv 3 kr; nr 2320 T. I., Snärle 5 kr; nr 2321 L. L., Tyringe 3 kr; nr 2322 E. L., Katrineholm 3 kr; nr 2323 K. W., Kristinehamn 10 kr; nr 2324 R. E., Älvros 18 kr; nr 2325 A. A., Malmö 2 kr; nr 2326 H. P., Lund 10 kr; nr 2327 A. S., Umeå 8 kr; nr 2328 J. B., Fillan 13 kr; nr 2329 L. J., Söderköping 3 kr; nr 2330 B. J., Höör 8 kr; nr 2331 E. H., Malmö 20 kr; nr 2332 I. L., Höganäs till Honsjubas underhåll 100 kr; nr 2333 A. Th. A., Eskilstuna 3 kr; nr 2334 K. A. J., Borås 15 kr; nr 2335 R. D., Vinslöv 2 kr; nr 2336 A. G., Beted 13 kr; nr 2337 A. A., Lotorp 3 kr; nr 2338 N. B., Djursholm 8 kr; nr 2339 A. F., Stockholm 8 kr; nr 2340 S. A., Stockholm 5 kr; nr 2342 F. A., Borgstena 2 kr; Julklapp till Vivi 50 kr; nr 2343 E. O., Tärnsjö 8 kr; nr 2344 K. A., Stockholm 3 kr; nr 2345 H. L., Malmö 18 kr; nr 2346 A. B., Bjärges 5 kr; nr 2347 Strömfors Bönhus- och missionsförening gm. J. A. L., 287:75; nr 2348 E. N., Hjärnarp 10 kr; nr 2349 A. E., Överum 10 kr; nr 2350 L. A., Fjärhundra 3 kr; nr 2351 O. A., Tandsjöberg 8 kr; nr 2352 A. L., Ö. Ljungby 3 kr; nr 2353 I. A., Hudiksvall 10 kr; nr 2354 S. S., Gällö 3 kr; nr 2355 A. E., Glommersträsk 2 kr; nr 2356 H. S., Borås 5 kr; nr 2357 M. B., Hjo 2 kr; nr 2358 A. H., Mönsterås 3 kr; nr 2359 N. P., Falerum 26 kr; nr 2360 A. J., Falerum 8 kr; nr 2361 A. P., Borås 8 kr; nr 2362 T. A., Karlshamn 1 kr; nr 2363 K. J. P., Åslemåla 18 kr; nr 2364 J. B., Bor 3 kr; nr 2365 H. H., Klippan 5 kr; nr 2366 J. L., Målsryd 78 kr; nr 2367 E. J., Rönninge 3 kr; nr 2368 T. W., Strängsered 1 kr; nr 2369 E. A., Gate 3 kr; nr 2370 F. E., Skogstorp 10 kr; nr 2371 A. S., Västerås 5 kr; nr 2372 J. E., Kräbbleboda 3 kr; nr 2373 R. K., Borgsviksbruk 3 kr; nr 2374 I. L., Bankeryd 2 kr; nr 2375 B. E., Rönnöfors 3 kr; nr 2376 E. W., Österskär 3 kr; nr 2377 H. S., Bratteborg 5 kr; nr 2378 J. J., Norrtälje 10 kr; nr 2379 E. A., Lindesberg 10 kr; nr 2380 G. B., Båstad 1 kr; nr 2381 K. O. E., Karlshamn 3 kr; nr 2382 S. F., Kristianstad 1 kr; nr 2383 I. A., Asmundtorp 10 kr; nr 2384 G. S., Höreda 3 kr; nr 2385 F. A., Sävedalen 3 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare.

»Gud gör stora och outrannsakliga ting och under, flera än någon kan räkna.» Job 9: 10.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 26:te årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1945

72940

Bilaga medföljer.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 4 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | April 1945

Inför Gerda Olléns 60-årsdag.

Detta nummer av Ljusglimtar avser främst att ge en inblick i de missionstankar och det missionsbudskap vår missionär Gerda Ollén under en lång följd av år fört fram i denna tidning liksom i sina missionsföredrag.

Det är en egenartad stämma som här når oss. Man kan inte misstaga sig på den helhjärtenhet, som här talar, den glöd och nitälskan, som här kommer till uttryck. Stränga och krävande kunna orden falla, men de komma från en som icke skonat sig själv utan villigt och stilla lidit för den sak som tagit hennes själ så helt i besittning.

Ingen större glädje kunde beredas denna vår missionär än den att få se mongolmissionen omfattad med en mer levande och verksam kärlek än hittills.